

DAVID ALMOND

PŘÍBĚH MALÉHO

Andělína

ilustroval
ALEX T. SMITH

PŘÍBĚH MALÉHO
Andělína

PŘÍBĚH MALÉHO
Andělína

DAVID ALMOND

ilustroval
ALEX T. SMITH

Text © 2017 David Almond (UK) Ltd.

Illustration © 2017 Alex T. Smith

Translation © 2018 Petr Štádler

Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha

All rights reserved.

Příběh malého Andělína

Z anglického originálu ***The Tale of Angelino Brown***

(Walker Books Ltd., London 2017) přeložil Petr Štádler

Redigovala Michaela Bečková

Korektury Adéla Lapáčková a Hana Pernicová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2018

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-585-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

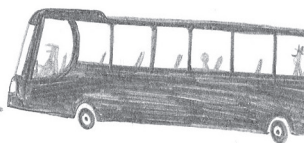
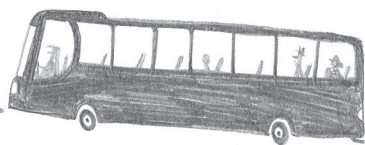
Catherine Clarkové

D. A.

*Mé učitelce výtvarné výchovy Pam Goodwinové
za to, jakou mi dodávala inspiraci a sebedůvěru*

A. T. S.

1

A jedeme. Nastupovat! Tohle je Bert ve svém autobuse. Už deset dlouhých let řídí stejný autobus po stejné trase. Deset let! Takhle dlouho někteří z nás ještě ani nejsou na světě! A předtím deset let šoféroval jiný autobus po jiné trase na druhém konci města. Jsou tací, které by řídit autobus moc bavilo, vím to. Tebe třeba taky. A je dost dobře možné, že kdysi dávno, když byl Bert ještě mladý, veselý a plný naděje, bavilo to i jeho. Ale s tím je konec. Konec! Milý pan Bertram Braun už toho má právě dost. Co je to za život?! Rozjet, zastavit, rozjet, zastavit, rozjet, zastavit, rozjet, zastavit. Semafo-ry, zácpy, šnečí tempo, práce na silnici, slunce peroucí do očí, mlha a kaluže, led a zatracený sníh.

A zastávky! K čemu jsou dobré? Všechny ty davy, které tam čekají, všechny ty ruce, co na vás mávají: „Zastavte, pane řidič! Pustte nás do teplíčka!“ Cestující? Kdo je vymyslel? Stařenky s holí, páchnoucí penzisti s roztřesenýma rukama a uslintanou tlamajznou, střelené matky s vřeštěcími batolaty a zvracejícími miminy v náručí. Invalidní vozíky, nákupní tašky, golfáče a balíky. Frajeři se svými frajerkami a frajerky se svými frajery po sobě vrhají zamilované kukuče, cukrují a drží se za packy.

A děcka! Děcka! K tomu se snad Bert radši ani nebude vyjadřovat! Kdo vymyslel *děcka*? Usoplenci odrzlí. „Pane řidič, že vám stačí deseták! Pane řidič, já ztratil peníze ve škarpě! Mně je teprve osm, ne patnáct! Bacha, zadní kolo vám brousí přední! Zastavte, já potřebuju čurat! Zastavte, já chci...“ Děcka! K čemu jsou dobrá?

Ach jo, tamhle už je zase základka. A už se hrnou, syčáci malí. „Po jednom! A pěkně způsobně! Sednout! Nechte toho hihňání! Nechte toho pištění! Nechte toho kraválu!“ Děcka! Strčit je pod zámek a klíč zahodit! Děcka! „Ticho! Sednout! Sednout!“

Aspoň že to bude mít brzy z krku. Už není nejmladší. Podívejte se na něj. Vlasý skoro tytam. Zanedlouho půjde do penze. Konečně bude mít starý Bert klid! Se šoférováním bude konec. Už žádné zastávky, už žádní cestující, už žádná děcka! Už žádná zatrolená hubatá děcka!

Ale počkat... Co je to? Co se to děje? Bertovi se chvěje hrud'! Celá se mu roztetelila, rozhemžila, rozvrtěla a rozkomíhala! Sako uniformy je mu najednou těsné, nemůže pořádně dýchat. Motá se mu hlava, srdce mu buší jako splašené: *Buch buch buch!*

Buch buch buch! To je určitě infarkt! Kru-
cinálfagot, Bert do-
stal infarkt!

Dupne na brzdu, až autobus dostane hodiny a zastaví. Jenže zastávka nikde. „Co se děje, Ber-te?“ halekají na něj cestující. „Tady není zastávka. Musíme domů. Musíme do práce! Chvilí krokem, chvilí klusem, chcem uhánět autobusem...“

Sanitku! nejradši by zaječel Bert. Ale nemůže mluvit. A hrud' se mu chvěje ještě rychleji, srdce mu buší ještě splašeněji a sako je mu ještě těsnější.

Už je to tady! pomyslí si.

Zhasne motor. Cestující halekají, ale Bert ne-slyší ani slůvko.

Všechno ztichne. Nádherně, čarokrásně ztichne.

Tak takhle to končí! honí se Bertovi hlavou. Sbo-hem, drahý světe!

Ale... počkat. Bušení, chvění a hemžení na hru-di, ano, kývání a kymácení v hlavě, ano, ale... ani ždibíček bolesti. Žádný infarkt. Kdepak. Jaká úle-va. Uf! Ale co to teda je? Juj, něco v náprsní kap-se. Jasně, má tam propisky, jízdní řády, ale ještě něco! A hýbe se to. Bert v kapse zašátrá. Co to tam krucipísek je? Něco tak mrňavého a takhle se to hemží a zmítá!

Bert to vytáhne. Zvedne si to před oči. Je to živé!

Stojí mu to na dlani. Má to křídla. A na sobě bílý obleček. *Přece to není...* Nebo jo?

„Co je to?“

Kde se vzala, tu se vzala, vedle Bertovy kukaně se zjeví holčina v žlutém svetru a žlutých džínách. Stojí přímo pod cedulí, kde je napsáno:

MLUVIT ZA JÍZDY S ŘIDIČEM
A JINAK HO ROZPTYLOVAT
JE ZAKÁZÁNO

Ale toho děvče nedbá. „Co je to?“ ptá se.

Bert se zakaboní.

„Nic,“ odvětlí.

„Žádný nic. Je to...“

„Sednout!“ zahřímá Bert.

Zadívá se na to mrně v ruce. Mrně se dívá na něj. *No fakt!* Anděl je to.

Bert si ho zase šoupne do náprsní kapsy.

„Tak co je, pane řidič?“ houkne někdo zezadu.

„Drobná lapálie s motorem!“ zvolá Bert. „Žádnou paniku!“

A znovu nastartuje.

„Jak se jmenuje?“ naléhá holčina.

„Kdo?“

„No *ten*.“

Dívka ukáže na Bertovu kapsu. Anděl v ní sebou šije.

„To je váš syn?“ zeptá se holčina.

„Já žádnýho syna nemám!“ odsekne Bert.

„Máte! Tam! V kapse!“

„Sednout, jinak se budeš pakovat z autobusu!“

Děvče si sedne, ale dál z Berta nespouští zrak.

Bert cítí, jak se mu anděl u srdce třepotá. Na prvním semaforu do kapsy nahlédne a vidí, jak na

něj odtamtud vykukují dvě zářivá očka.

„Odnesu tě domů Betynce,“ zašeptá. „Ta už si bude vědět rady.“

„Pohněte, šéfe!“ zahartusí někdo.

Mezitím totiž naskočila zelená. Bert jede dál. Proplétá se ulicemi a míří do vozovny. Cestující nastupují a vystupují, Bert kasíruje a vrací jim. Už nebrblá, je samé „prosím“ a „děkuju“.

„Co to s ním dneska je?“ špitne jedna paní.

„Stárne,“ odpoví jí kamarádka, zatuká si na hlavu a spiklenecky mrkne. „Šplouchá mu na maják.“ Zachichotají se.

„Chudák Bert,“ zalitují ho.

„Tady vystupuju,“ oznámí holčina ve žlutém.

„Tak šup,“ popožene ji Bert.

„Tady máte sisinku,“ nabídne mu dívka.

„Cože?“

„Pro toho svýho chlapečka.“

Bert po ní loupne očima. Holčina se zasměje, protože z kapsy se Bertovi vysune ručka. Děvče do ní vtiskne bonbon. Ručka s bonbonem zase zmizí a holčina se znovu zasměje.

„Ten je *úžasnej!*“ vzdechne.

„Šupajdi!“ zadurdí se Bert.

Dívka vystoupí a zamává.

„Tak nashle!“ zavolá. „Abyste příště věděl, jmenuju se Nela Milerová.“

Bert jede dál. V kapse je teď klid. Nakoukne dovnitř a vidí, že anděl líže sisinku a k tomu jako by si něco pobrukoval. A Bert si najednou pobrukuje s ním.

V autobuse je konečně skoro prázdné. Za chvíli budou na konečné a veze se už jen jeden mladý číman – černé oblečení, černý knírek, černé brýle.

Stojí u dveří a čeká, až bude moct vystoupit. Bert zabrzdí, dveře se otevřou.

„Konečná zastávka,“ oznámí Bert.

Číman se nehne.

„Konečná, mladej,“ zopakuje Bert.

„Co to tam máte?“ vyzvídá číman.

A ukáže na Bertovu kapsu.

„Nic,“ opáčí Bert. „Tak prosím, vystupovat.“

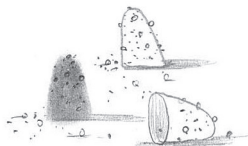
Číman vystoupí a dveře se zavřou, ale číman dál sleduje, jak autobus odjíždí.

„Tihle cestující,“ zamručí Bert.

A jede dál.

Číman vytáhne z kapsy telefon. Vyťuká číslo.

„To jsem já, šéfe,“ ohlásí se. „Právě jsem viděl něco, co by nás mohlo dost zajímat.“

2

V prázdném autobuse je ticho. Stmívá se. Bert zajiždí do vozovny a dál si pobrukuje s andílkem.

Čeká na něj pár kolegáčků, chtějí zajít na pivo. Často spolu chodí do hospody U Šoféra, kde si společně zaremcají na zácpy, zastávky, cestující a syčáky.

„Ne, díky, pánové,“ odvětl Bert. „Dneska večer ne.“

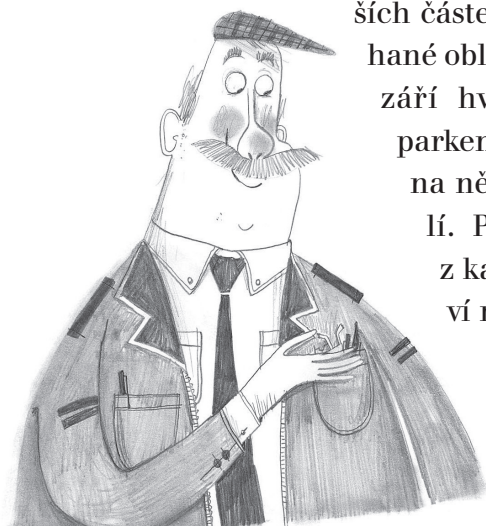
„Co se děje, Berte?“ nechápe jeho nejlepší kámoš Samuel.

„Nic, Same,“ zahuhlá Bert.

Kolegáčkové přihlížejí, jak Bert odchází z vozovny.

„To se mu vůbec nepodobá,“ prohlásí Samuel. „Vždyť je z nás největší remcal!“

Bert kráčí k domovu. V nejtmavších částech oranžovo-červené žíhané oblohy, těsně nad obzorem, září hvězdy. Bert pochoduje parkem. Vyjde měsíc a posvítí na něj. Bert se chvíli rozmýšlí. Potom andílka vytáhne z kapsy a znovu si ho postaví na dlaň. Anděl zatřepotá

křídly, až se v měsíčních paprscích zalesknou a zatřpytí. Anděl vypadá, přesně jak má – jako dokonalý anděl.

„Co jsi zač?“ zaševelí Bert.

Anděl na Berta upírá oči, v nichž jako by se zračilo: Nemám ponětí. Ukáže na kapsu a začne se do ní drápat po Bertově rukávu. Bert mu pomůže, na kapsu si poplácá a andílek do ní hupsne. Bert se dá znovu do kroku a Šoféřskou uličkou dojde k bráně. Za ní už zamíří ke své řadovce s číslem 15 a zapluje dovnitř.

„Ahoj beruško!“ zavolá hned ve dveřích na Betyнку.

Betyнка přijde a políbí ho.

„Měl ses dobře?“ zeptá se ho.

„Šlo to,“ odvětlí Bert. „Tohle jsem našel, Betyňko.“

Vytáhne anděla a postaví ho na stůl vedle vázy chryzantém. Andílek stojí a vzhlíží k nim.

„To je anděl,“ vydechne Betyňka.

„Já vím. Měl jsem ho v kapse.“

„Jak se ti dostal do kapsy?“

Bert pokrčí rameny. Andílek si olizuje prsty.

„To nevím,“ přizná Bert.

„Je miloučký,“ utrousí Betyňka.

„Jo?“

„No jasně. Tak se na něj koukni.“

„Asi jo,“ souhlasí Bert.

„Umí něco?“ vyzvídá Betyňka.

„Co jako?“

„Třeba mluvit? Nebo lítat a podobně?“

„To netuším. Našel jsem ho před chvílí. Trochu brouká.“

„Myslíš, že mu chutnají hranolky?“

„Můžeš to zkusit. Rozhodně má rád sisinky.“

„Taky mu udělám vajíčko, ne?“

„Dobrý nápad.“

Betyнка jde ke sporáku a postaví na něj pánev na hranolky.

„Neměli bysme to někomu ohlásit?“ zavolá.

„Komu myslíš?“

„Třeba policii nebo tak. Třeba je pohřešovaný.“

„Mrknu do novin, jo?“

„Jo, Berte, možná tam o tom něco bude.“

Bert se posadí do svého křesla a rozevře noviny. Píše se v nich o samých válkách a bombách, o bouřkách na západě země, které jsou rok od roku horší, a o tom, jak mladí shánějí práci, jenže práce není. Premiérova žena si zrovna v charitativním obchůdku koupila krásné šaty a nechala se slyšet, že když lidé drží pospolu, překonají všechny obtíže. Jakási želva předpověděla vítěze příštího mistrovství světa. Ale pohřešovaný anděl? Ani pírkó. Bert pokrčí rameny. Třeba budou později něco hlásit v telce.

Koukne na anděla.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se ho.

Anděl na to nic.

„Klidně se někde uveleb. Jako doma,“ vybídne ho Bert.

Anděl zatřepotá křídly, posadí se a opře se o vázu.

„Šikula,“ pochválí ho Bert.

Potom si zakryje tvář novinami a dá si šlofika. Anděl si opře hlavu o kolena a nedělá nic. Bert chrápe a fotografie premiérovy ženy se chvěje. Do mem se line vůně smažených hranolků. Betyнка si prozpěvuje „Akáty bílé“ a vzpomíná na časy, kdy byli s Bertem ještě mladí a rozpustilí, kdy se jí Bert dvořil, kdy byli zamilovaní.

Usmaží tři vajíčka a na pánvi připraví fazole. Jídlo naloží na dva velké talíře a jeden malý talířek a nese je ke stolu. Andílek dostane jedno vejce, tři hranolky a sedm fazolí. Mají i chléb s máslem a dva druhy omáčky, červenou a hnědou.

„Berte,“ houkne Betyнка. Bert si promne oči a noviny mu sklouznou z obličeje. Doštrachá se ke stolu a vidí, jak anděl nakukuje do talířku s vajíčkem, fazolemi a hranolky. Bert zavrtí hlavou.

„Myslel jsem, že to byl sen,“ zahuhlá. „Ale nebyl, vid’?“

„No tak, drobečku,“ praví andílkovi vlídně Betyнка. „Dej si.“

Nabere na vidličku pár fazolí a strčí si je do úst.

„Takhle,“ učí ho.

A vezme do ruky jeden z andílkových hranolků a zakrouží mu s ním před obličejem, jako by mu letěl do úst.

„Otevřít pusu!“ zavelí.

Anděl jen kouká.

„Něco jíst musíš,“ pobídne ho Betynka. „Berte, řekni mu něco.“

Bert rozkousá hranolek a polkne ho, aby andělovi ukázal, jak na to.

„Něco jíst musíš,“ souhlasí. „Jako m...“

Zarazí se.

„Fíha! Málem jsem řekl: „Jako máma a táta.““

Betynka se zachichotá.

„Tak honem,“ ponoukne andílka. Ponoří do jeho fazolí špičku malíčku a podrží mu ji u rtů.

„No tak,“ zašeptá. „Jenom si trochu lízni.“

„Dej mu na to trochu kečupu,“ radí Bert.

Betynka si na malíček kápne ještě ťupku kečupu a podrží andílkovi prst u pusy.

„Tak šup,“ prosí ho. „Za Betynku.“

A to už andílkovi z pusy vykoukne malilinkatý jazýček a olízne Betynce prst. Betynka radostně vzdechne.

